

Elena Ștefoi

Opera poetică

Prefață

de AL. CISTELECAN

Editura Paralela 45

CUPRINS

Prefață / 5

Linia de plutire / 15

Repetiție zilnică / 47

Schițe și povestiri / 75

Cîteva amănunte / 109

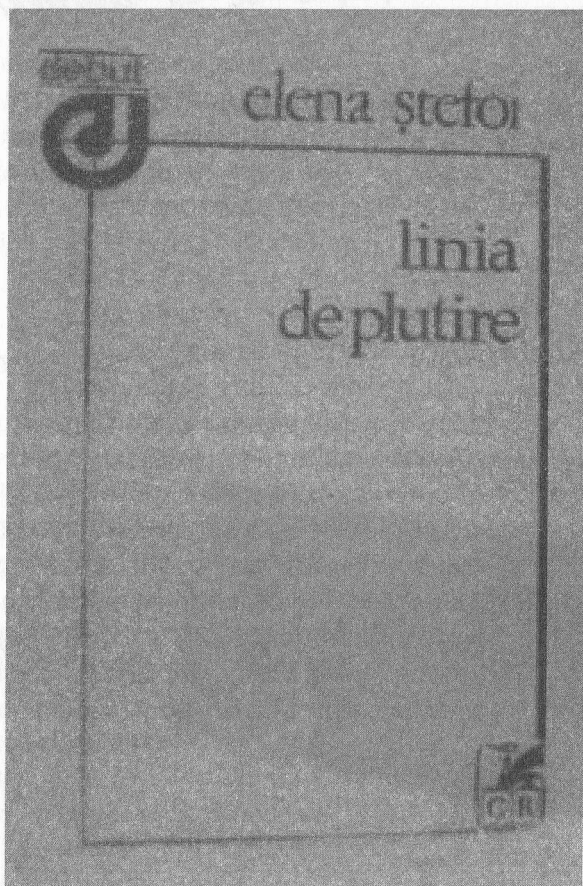
Alinierea la start / 147

Raport de etapă / 173

Notă biobibliografică / 261

Referințe critice / 265

Linia de plutire

Cartea Românească, 1983
(lector: Mircea Ciobanu)

Arta poetică de tranziție (în loc de argument)

Decât dragostea părintească
a celor cu apucături de statuie
plictisiți de ei înșiși până într-atât
încât selectează pe toate canalele
dovezi despre cataclisme cruzimi
dezastre dezechilibre boli incurabile
pentru a-și demonstra că nu au greșit niciodată
că nu mai au nimic de-nvățat
că doar absurdul e liber
și lumea întreagă își pregătește sfârșitul odată cu ei
mai bine îngăduința ironică indiferența disprețul
multor viitoare generații cu neliniști normale
pentru traseul întortocheat pentru pojghița înflorată
pe care fără să știe ce va urma se salvase
imaginația mea de istoric și sincer cobai.

În fiecare zi mă uit cu luare-aminte la stânga,
la dreapta, poate mai există un loc liber
în această fanfară. Temele mari nu s-au îmbătat
din cauza mea nici măcar o singură dată.
Pe unde vine veșnicia când vine cu mașinăria
cuvioasă și înstelată? Umbre zgomotoase dau buzna
între primejdii și trupul tău rămas în urmă
e-un an. Doldora de dignitate memoria se lasă
scuiată în față. Parcă nu vede nu știe n-aude
cum se câștigă puțină înțelepciune.

Poem de dragoste cum o fi

Dialectica se așază-ntre noi
și brusc îi mai crește-o cocoasă.
Hotărât lucru, n-are rost să te-ntreb dacă auzi
ceasurile orașului urlând după echilibru.
Mai bine-ți sărut
întâmplare cu întâmplare toată săptămâna trecută,
pentru că fără un dram de căldură
bravelor opțiuni li se ofilesc obrăjorii.
Vorbesc serios, orbul cu podoabe
(despre care credeam că se tot plimbă prin gura mea
smulgând de fiecare dată din rădăcini aceeași greșală)
nici nu există
și tu ai dreptate, prea multe lecturi
modifică până la urmă
chiar sensibilitatea retinei.
Îmi pare rău, dar din când în când
moartea sau neputința sau vocea vecinilor
îmi înfășoară convingerile cu sârmă ghimpată

și stau apoi anotimpuri întregi să le oblojes,
uitând aproape complet
măreția bucății de pâine câștigată de tine cinstit.
Spre binele binelui nostru promit să-mi răsfaț
ca pe-un prunc simțul realității, să-l cântăresc zilnic
și să-i arăt punctele cardinale ale dezordinii,
promit să-l răsfaț
chiar dacă am mărturisit uneori
că mă zbat într-o groapă comună în care
nu mai încape nici măcar un singur cuvânt.

Haosul însuși

Trece lațul prin ultimul anotimp.
Această fiară a vorbit, ucide-o sau zboară
mai iute. Haosul însuși îmi caută brațele.
Răsăritul și asfințitul tăiate bucăți
pe masa de scris. De jur-împrejur
cuvinte cu burta la gură leagănă ascunzișul
și ascunzișul nu-și iese încă din minți.

Această fiară a vorbit, ucide-o
sau zboară pe seama ei fără nicio greșală.

Nicio viziune ca lumea

Ai ajuns aici și melancolia e mai puțin îngâmfată.
Viitorul doarme, fii mândru că nu cunoști
dorința de a-ți purta eșecul pe străzi
stăpânindu-i deplin zgarda frumos colorată.
Momeala pentru care-ai vrut proporții de aur nu mai are
nicio putere. Frica ei mediocră

Libris RO
asemeni unui plod lepădat
te lovește cu moartea exact peste gură.
Niciun pietroi nu-ți atârnă de grumaz,
nicio viziune ca lumea.
Și tu vrei să te creadă.
Vrei să spui fără ocoluri
că nu ți-ar strica puțin romantism și învingătorii toți să te creadă.

Numai într-o parte anume

Ți-ar plăcea să potrivești uneori
deșteptătorul perfecțiunii.
Oricum, într-o parte anume
din primul abecedar răsfoit
stăruie aerul unui orfelinat.
Nu te opri.
Cu șapte
și calcule, precum și cu gândacii din locuință
e preferabil să nu-ți risipești energia.
Pentru puțin –
doar puțin.
Lasă-i pe alții să creadă că o confuzie
udată zilnic la rădăcină
va întâlni într-un târziu
primăvara.
Un singur nod în gât și ajunge:
proporția de aur își plânge adesea de milă.

Poem de dragoste și urmări

Încă o dată disperarea pestriță de anul trecut
râde în hohote: nu ești tu cel care știa bine

cum poate întunericul să te strângă de gât tocmai la prânz
când masa e bogată și prietenii peste măsură
de veseli? Câteva povești aprobate
aveau grijă de echilibru
împărțind podoabe în stânga și-n dreapta.
Întotdeauna ți s-au potrivit de minune
ideile principale.
Trupul și urmările lui trebuiau să afle
că demnitatea
are mai multe nuanțe
decât o carte de căpătâi.
Numai la sfârșit de săptămână
cad încă din oglindă pietre și fraze.

Câteva amănunte

În această după-amiază pe stradă
simt că n-am niciun rost.
Mă opresc în fața ta
și lumea cu nimic nu se schimbă.
Degeaba îmi lovesc bunătatea cu fruntea de ziduri,
degeaba ameninț.
Întunericul țopăie
împrejurul hârtiilor
ca o jucărie cu cheița întoarsă la maximum.
În urma câtorva amănunte
această după-amiază închide
porțile ei de orfelinat exemplar.